

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3745/2024
06.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордана Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Тодоровић, адвокат из ..., против тужених Јавно стамбено предузеће „Крагујевац“ и Града Крагујевца, које заступа Градско јавно правобранилаштво Града Крагујевца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог Града Крагујевца изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 9220/22 од 17.10.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог Града Крагујевца изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 9220/22 од 17.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог Града Крагујевца изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гж 9220/22 од 17.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 9872/20 од 01.11.2021. године, ставом један изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се према туженом утврди да је ставка на рачунима првотуженог која гласи „накнада за вођење матичне евиденције“ навођене и наплаћиване путем рачуна издаваних од стране првотуженог, ништава. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде штете по основу незаконите наплате накнаде за вођење матичне евиденције солидарно исплате износ од по 49,00 динара за сваки месец понаособ почев од септембра месеца 2017. године до закључно са јуном 2020. године са законском затезном каматом за сваки месечни износ почев од 15-ог у месецу за претходни месец, до исплате, све у року од осам дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиоца на име потраживања накнаде штете по основу незаконите наплате накнаде за вођење матичне евиденције за период од маја 2017. године до августа 2017. године као и за месец јул 2020. године са законском затезном каматом, па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж 9220/22 од 17.10.2023. године, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу три изреке пресуде Основног суда у Крагујевцу П 9872/20 од 01.11.2021. године тако да гласи: обавезује се тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова парничног поступка плати износ од 19.721,00 динар у року од осам дана од дана пријема писаног отправака решења, са законском затезном каматом почев од дана извршности до коначне исплате.

Против решења другостепеног суда тужени Град Крагујевац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима парничног поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца на основу одредбе члана 410. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако за утврђење стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у том закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да се ревизијом побија одлуку о трошковима поступка која не представља решење против кога се ревизија може да изјави, у смислу одредбе члана

420. Закона о парничном поступку, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке, која се односи на споредно тражење, није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић